

ХОРХЕ ЛУИС БОРХЕС

ЕДИН БОГОСЛОВ В СМЪРТТА

Превод от испански: Светла Христова, 2004

chitanka.info

Ангелите ме известиха, че когато Меланхтон се споминал, на оня свят му била предоставена къща, измамно подобна на онази, която бе притежавал на земята. (Тъй се случва с почти всички новодошли в царството на вечността, затова и не вярват, че са умрели.) Покъщнината била същата — масата, писалището с чекмеджетата, библиотеката. Щом се събудил в това жилище, Меланхтон веднага възобновил книжните си занимания, сякаш изобщо не бил труп, и няколко дена писал за оправданието чрез вярата. Според обичая си не споменал и дума за милосърдието. Ангелите забелязали този пропуск и проводили пратеници да го разпитат. Меланхтон отвърнал: „Доказал съм неопровержимо, че душата може да мине и без милосърдието — за да влезеш в царството небесно, достатъчна е вярата“. Изрекъл тези думи високомерно, а не знаел, че вече е мъртъв и отреденото му място не е небето. Когато чули словата му, ангелите го изоставили.

След няколко седмици вещите в стаята му почнали да избледняват и да се разсейват — дотам, че накрая станали невидими; останали само креслото, масата, хартията и мастилницата. В добавка стените се покрили с вар, а подът — с жълта глазура; даже одеждите на самия Меланхтон вече били много по-обикновени. Той обаче упорито продължавал да пише и понеже все така отричал милосърдието, накрая бил пренесен в една подземна работилница, където имало и други богослови като него. Престоял затворен там няколко дена и започнал да се съмнява в правотата на възгледите си; тогава му разрешили да се върне обратно. Вече бил облечен в нещавени кожи, но се помъчил да си представи, че предишното преживяване е обикновена халюцинация, и продължил да възхвалява вярата и да очерня милосърдието. Една привечер усетил студ. Тогава обходил цялата къща и видял, че останалите стаи вече не съответствали на стаите от земното му жилище. Едно помещение се оказало претъпкано с непознати съоръжения; друго се било смалило дотолкова, че било невъзможно да се влезе в него; трето не изглеждало променено, но прозорците и вратите му гледали към огромни пясъчни дюни. А стаята в дъното на дома била пълна с хора, които боготворели Меланхтон и само му повтаряли, че няма по-мъдър богослов от него. Обожанието им го изпълнило с радост, но тъй като някои от тези люде нямали лице, а други изглеждали мъртви, накрая се отвратил и изгубил доверие в тях. Тогава решил да напише възхвала на милосърдието, ала

всичко, което съчинявал в един ден, на следващия изглеждало изтрито; това го сполетяло, защото пишел без убеждение.

Посещавали го мнозина току-що починали, но той се срамувал, че го виждат в такова мръсно място. За да ги накара да повярват, че се намира на небето, се споразумял с един магьосник от стаята в дъното; той заблуждавал новодошлите с видения на разкош и безметежност. Ала щом посетителите си тръгвали, отново се явявали предишната нищета и варосаните стени — понякога даже и малко преди това.

От последните вести за Меланхтон узнаваме, че магьосникът и един от хората без лице са го отнесли в пясъчните дюни, където понастоящем слугува на демоните.

(От книгата *Arcana coelestia*^[1] на Емануел Сведенборг.)

[1] „Небесни тайни“ — бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.